

عنوان مقاله:

ارتقاء پایداری اجتماعی خیابان ولیعصر تهران با رویکرد بهره گیری از پیاده مداری

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری، عمران، شهرسازی و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محمدرضا قهوه چی اکبری - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه غیرانتفاعی سراج، تبریز، ایران

اکبر عبدالله زاده طرف - استادیار گروه شهرسازی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

در بین ابعاد توسعه پایدار، بعد اجتماعی به عنوان یکی از ابعاد اصلی شناخته می شود که بیشتر با ابعاد کیفیت زندگی همگام است و بر مفاهیمی مانند: آینده نگری، عدالت محوری، مشارکت، توانمندسازی و ... تاکید دارد. پایداری اجتماعی یکی از مفاهیم مرتبط با توسعه پایدار است که از دهه ۱۹۶۰ به بعد در برنامه های توسعه کشورهای مختلف وارد شد اما به دلیل عدم اجماع بر سر مولفه ها و جایگاه آن در میان سایر اجزاء توسعه پایدار در عمل به گونه های بسیار متفاوتی با آن برخورد شده است. در این میان گسترش روزافزون شهر و ورود اتومبیل به عرصه فعالیت های شهری و دگرگونی ارتباطات اجتماعی، جذابیت خیابان ها و فضاهای پیاده را متاثر نمود و موجب تاکید بیش از حد بر حرکت سواره و حل مسائل مختلف آن، به عنوان اصلی ترین شرط رونق اقتصادی- اجتماعی شهر، توسط برنامه ریزان و مدیران شهری شد. شکل گیری بافت یک شهر ارتباط مستقیمی با شبکه معابر آن دارد؛ به طوری که نوع هر یک از این بافت ها متاثر از شکل گیری خیابان ها در داخل شهر است. هدف اصلی این پژوهش ارتقاء پایداری اجتماعی خیابان ولیعصر تهران می باشد. جهت نیل به این هدف ابتدا به بررسی مفاهیم و نظریات مختلف در باب پایداری اجتماعی و پیاده مداری پرداخته شد و در نهایت راهکارهای پیشنهادی جهت ارتقاء پایداری اجتماعی خیابان ولیعصر تهران با رویکرد بهره گیری از پیاده مداری ارائه شد.

کلمات کلیدی:

پیاده مداری، پایداری اجتماعی، خیابان ولیعصر تهران، طراحی شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1251744>

